

Sygn. akt V CNP 56/17

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie ze skargi S.J.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w G. z dnia 27 sierpnia 2017 r., sygn. akt III Ca [...] /15

w sprawie z powództwa S.J.

przeciwko A.K.

o zapłatę

oraz z powództwa wzajemnego A.K.

przeciwko S.J.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 maja 2018 r.,

1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;

**2) zasądza od S.J. na rzecz A.K. kwotę 900 (dziewięćset) zł
tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód - pozwany wzajemny wystąpił ze skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G. z 27 sierpnia 2015 r. Zarzucił, że do wydania tego orzeczenia doszło z naruszeniem prawa procesowego, to jest art. 236, art. 316 § 1 w zw. z 382 k.p.c.

Skarżący oświadczył, że rzeczywista szkoda, jaką poniósł w związku z wydaniem wyroku wynosi 6.500 zł wraz z zasądzonymi odsetkami w wysokości 2.948,86 zł wyliczonymi na dzień 28 stycznia 2015 r., tj. dzień, w którym złożył oświadczenie o potrąceniu wzajemnych należności stwierdzonych orzeczeniem oraz kosztami procesu - 1.506,75 zł, a do uregulowania których nie byłby zobowiązany, gdyby sądy obu instancji nie oparły swoich rozstrzygnięć na dowodzie, który nie został objęty stosownym postanowieniem dowodowym w toku procesu i jako taki nie mógł stanowić podstawy orzekania.

Skarżący stwierdził, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze zwyczajnych lub nadzwyczajnych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest lokowana w grupie środków prawnych o charakterze nadzwyczajnym z tej przyczyny, że dotyczy orzeczenia o charakterze prawomocnym. Stanowi ona środek szczególnego rodzaju, gdyż przez jej wniesienie i uwzględnienie strona nie uzyskuje możliwości zmiany orzeczenia czy choćby jego wyeliminowania z obrotu prawnego, lecz jedynie prejudykat, który pozwoli jej realizować odpowiedzialność odszkodowawczą, jeśli przez wydanie orzeczenia poniosła szkodę, a orzeczenie okazało się bezprawne. Z tej przyczyny skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie można traktować jak alternatywy dla apelacji, skargi o wznowienie postępowania czy choćby skargi kasacyjnej.

W świetle art. 424¹ § 1 k.p.c. źródłem szkody, do naprawienia której zmierza osoba zabiegająca o prejudykat i wnosząca skargę przewidzianą tym przepisem ma być wydanie niezgodnego z prawem wyroku kończącego postępowanie w sprawie, nie zaś uchybienia, które sąd miał popełnić w toku postępowania. Tymczasem skarżący utrzymuje, że jego szkoda powstała na skutek wykorzystania

dla dokonania ustaleń dowodu z dokumentu w postaci umowy najmu z 10 marca 2011 r., w warunkach, gdy sądy obu instancji nie wydały formalnego postanowienia dowodowego.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że wyrokiem niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. jest tylko orzeczenie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami orzecznicznymi lub wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni czy oczywiście niewłaściwego zastosowania przepisu prawa. Niezgodność z prawem w rozumieniu omawianego przepisu musi mieć zatem charakter kwalifikowany: elementarny i oczywisty. Jeżeli sąd nie wykracza rażąco poza granice przyznanej mu swobody orzeczniczej, to działa w ramach porządku prawnego, nawet jeżeli dokonał wykładni prawa odmiennej od przyjmowanej. Takie uchybienie mogłoby być jedynie przedmiotem zaskarżenia na drodze zwykłych środków odwoławczych, nie jest jednak wystarczające do uznania wyroku za niezgodny z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. i art. 417¹ § 2 k.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 28 lutego 2017 r., I CNP 11/16, nieopubl.).

Przedstawiony przez skarżącego wywód prawny nie zawiera argumentów przekonujących o tym, że zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (dyskrecjonalności). Uchybienie przepisom prawa procesowego polegające na wykorzystaniu dla poczynienia ustaleń dowodu złożonego do akt przez jedną ze stron i powoływanego przez nią jako materiał dowodowy, bez wydania formalnego postanowienia o dopuszczeniu tego dowodu, niewątpliwie nie ma cech rażącego naruszenia prawa usprawiedliwiającego wystąpienie ze skargą przewidzianą w art. 424¹ § 1 k.p.c.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 424⁹ k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800), orzeczono jak w postanowieniu.

jw

ał